

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Ціна 1 коп.

№ 26 (267)

П'ятниця, 28 серпня 1987 року

Виходить раз
на тиждень

Все у твоїх руках, першокурснику!

Уже в десятому класі учень бурчить невдоволено: «Усі мене вчать! Скільки ж ще вчитися?!»

— Вікі! — відповідають мудрі люди. — Вік живи — вік учись!

Наш інститут, звичайно, теж призначений для того щоб в ньому учились. Але це, любий першокурснику, не означає, що ти не матимеш часу розігнати спину, з-над підручників.

Певна річ, головне твоє призначення — вчитися, для цього створені всі умови — в нас чи не найбільша на Україні вузівська бібліотека, у нас кожен студент забезпечений гуртожитком, у нас поки-що не ідеальне, але порівняно непогане забезпечення навчальною площею, наочними посібниками й приладами, лабораторіями й спеціальними класами. У нас ведеться конкретна наукова робота, створено тільки студентських конструкторських бюро аж сім, щороку влаштовуються науково-теоретичні конференції, де ти можеш захистити власний реферат, у нас широко заохочується потяг до раціоналізаторства й винахідництва. Все це є!

Все це в твоєму розпорядженні, все це матиме на тебе вплив, все це тебе виховуватиме й розвиватиме. Але сучасний інженер мусить бути не технократом, а гармонійно розвинутою, етично грамотною, естетично багато особою, щоб глибоко розуміючись у тонкощах своєї справи, ти завжди умів бути добрим, делікатним, чемним по відношенню до жінки, товариша, кожної людини, щоб ти знав не тільки електроніку чи обчислювальну техніку, а любив літературу, музику, танці, спорт, міг підтримувати розмову, вести дискусію, бути веселим, розумним, привабливим, любив чистоту в побуті, умів зміцнювати своє здоров'я.

А тому й розкажемо коротенько, що, крім навчальної, наукової і технічної бази, ти матимеш в своєму розпорядженні.

У нашому інституті — декілька політичних клубів («Аргумент» у гуртожитку номер 5, «Глобус» на машино-будівному факультеті, «Диспут» — на енергетичному), де живою, цікавою мовою розповідається про найголовніші події сучасності, де ти можеш послухати живого свідка подій з найгарячіших точок планети, адже поряд з тобою навчаються представники 72 різних країн світу. До речі, якщо маєш бажання, то можеш брати участь в цікавих міжнародних зустрічах, відзначає свої національні свята, пам'ятні події і запрошує всіх, хто хоче ближче познакомиться з його традиціями, звичаями і культурою.

Якщо ти маєш здібності, талант (втім, насамперед, звичайно, бажання), то можеш взяти їх в студентський спорт, на факультетських вечорах, що проводяться з великою значимістю, любов'ю і давно вже перетворились на добру, майже мейну традицію.

До твоїх послуг, любий, першокурснику, декілька дискотек. Скажімо, «Айвенго» з першого гуртожитку. Минулого року вона стала навіть дипломантом обласного і республіканського конкурсів за оригінальність однієї з своїх програм. Тут працює клуб самодіяльної пісні під керівництвом одного з кращих вінницьких бар-

дів Віктора Байрака. Тут є клуб любителів фантастики, в якому переглядають спеціальні фільми, обмінюються книгами, сперечаються, пробують самі писати.

При дискотеці «Прометей», що в гуртожитку номер 3, діють клуб брейк-дансу і клуб туристів, члени якого обходили і об'їздили мало не всі найцікавіші куточки Радянського Союзу.

А ще в нашому інституті необмежені можливості для занять спортом. Своя кафедра фізкультури з досвідченими фахівцями, свій стадіон, десятки секцій на будь-який смак і вподобання. А ще — оздоровчо-спортивний табір «Супутник» в одній з найчарівніших заправ Південного Бугу під селом Степашки поблизу Ладижина.

Таким чином, з тебе, першокурснику, вийде не просто інженер, а цікава багатогранна людина, але, безперечно, тільки за тієї умови, коли ти сам до себе «рук докладеш». Коли працюватимеш невтомно, наполегливо і не втрачатимеш часу. Отже, вперед! Все тепер залежить від тебе, все тепер у твоїх руках!

— Те, що я скажу, буде приємно слухати, — найкращих слів похвали заслуговує робота й поведінка студентів Вінницького політехнічного. Претензій абсолютно ніяких. Якби вони й наступного року прийшли, то ми прийняли б їх з доброю душею.

Ну, що ж, залишається додати, що високим було не тільки трудове сумління молодих будівельників, не менш висока і якість їхньої роботи. Втім, це й не дивно — тут працювали класні майстри. Досить сказати, що комісар загону Анатолій Шевчук разом з бійцем Леонідом Мазуренком брали участь в обласних змаганнях каменярів студентських загонів, що проходили в Тульчині, завоювали перше місце, поїхали в Жигирин на республіканські змагання і того дня, коли ми були в Ілляшівці, надіслали телеграму: «Вітайте з перемогою. Знов перше місце. Анатолій, Леонід».

...За півтора десятка кілометрів од «Квазара» в селі Одаях Тульчинського району працював загін «Ритм» в радіотехнічного факультету під команду Василя Оленюка. Місце роботи — величезний корінь, що займає, певне, з гектар поля. Коли хлопці тільки починали, то їм було сказано:

— А для чог ж ми сюди їхали? Правда, після вечірні спати ніхто не лягав. В Ілляшівці якраз Будинку культури на ремонті, то своє дозвілля сільські хлопці й дівчата проводили біля школи, де ми живемо, бо тут щовечора влаштовувались дискотеки — у нас і дискотечка, і апаратура музична. Спільно з колгоспом

ленінського завдання спорудили зручний тир. Одне слово, Вася Нечипорук вдоволений успіхами свого загону. Але ж якої думки про нього колгоспники? Засвітилось-засяяло обличчя секретаря Ілляшівського парткому Петра Назаровича Мазура — у відповідь на це запитання:

(Закінч. на 2 стор.)

ТРАДИЦІЇ МОЛОДОСТІ

І КОЛИ не старіють студентські покоління. Студентство — вічна молодість! Здається, зовсім недавно прийшли в інститут випускники шкіл 1983 року, а вже вони — п'ятикурсники, «за п'ять хвилин» інженери!

Однак і в такому «непосидючому» молодіжному колективі народжуються й утверджуються,

прапором, перед усім колективом вузу на вірність ще одній чудовій традиції вінницьких політехніків — служити відмінно. І щасливих армійських доріг побажає їм, серед інших, співробітник інституту, полковник у відставці Р. А. Асадов (фото в центрі).

Ще одна хороша традиція народилася в нашому студентському ко-

прописуються настале свої традиції, ритуали, обряди, які роблять наше життя змістовнішим, емоційнішим, багатшим.

Учасниками одного з таких незабутніх інститутських ритуалів стануть завтра цьогорічні першокурсники, яким в урочистій обстановці театралізованого свята вручать студентські квитки, символічний ключ до знань...

Завтра першокурсники вперше стануть під інститутський прапор, дадуть слово берегти й примножувати його честь — честь попередніх студентських поколінь.

А прийде пора, і ті юнаки, кого Батьківщина покличе на дійсну військову службу, поклянуться перед інститутським

лективі зовсім недавно — цьогорічного травня. Саме у цей місяць, коли ви відзначаємо День міжнародної солідарності трудящих, День нашої великої Перемоги, з ініціативи комітету ЛКСМУ вперше було проведено студентський форум миру. До програми його входили конкурси політичної пісні і плаката (фрагмент одного з них ви бачите на фото внизу), збір підписів на захист миру тощо.

Так, не старіють студентські покоління. І не старіють студентські традиції. Вони примножуються, збагачуються по-новим змістом. І відтепер до цього процесу усім серцем стаєш причетним і ти, першокурснику.

Іхали польовою дорогою між яблунями й грушами, пишеними й лісосмугами. Проти сонця, що було вже стриманим і негарячим, спалахнули раптом запалілі грона горобини.

— Уже й осінь, — сумовито сказав Саша Янченко. — Якщо паліє горобина, то кінчається літо... А я не мав і двох днів, вільних, щоб погрітись на пляжі...

— Тобі й так було жарко, — засміявся в машині.

Сашко теж засміявся. Справді — літо для нього минуло не в холодку — день при дні то автобусом, то легковою, а то й вантажною добирався до об'єктів третього, трудового семестру. Що не кажи, а під його командою впродовж літа знаходилось 23 будівельних, два сільськогосподарських і один спеціалізований загони. Якщо навіть по разі в кожному, і то вже 26 днів, а доводилось бувати в деяких по три і навіть чотири рази.

Я напросився з ним в Ілляшівку Гостянського району, де працював «Квазар» з факультету обчислювальної техніки. В центрі села біля ставу вивершувались останні ряди широкої будови, обставленої з усіх боків дощаними настилами — студенти закінчували зводити лазню для місцевого колгоспу. Командир загону Вася Нечипорук, засмаглий, жилий, з випаленим

на сонці непокірним чубом, з усмішливими добрими очима розповідав, що спорудили, крім лазні, житловий будинок, котельню, добували й перекрили склад мінеральних добрив і огруток мікратів, відремонтували корівника...

Чи набоблялись?

ЛІТО В СПЕЦІВЦІ

— А для чог ж ми сюди їхали? Правда, після вечірні спати ніхто не лягав. В Ілляшівці якраз Будинку культури на ремонті, то своє дозвілля сільські хлопці й дівчата проводили біля школи, де ми живемо, бо тут щовечора влаштовувались дискотеки — у нас і дискотечка, і апаратура музична. Спільно з колгоспом

ленінського завдання спорудили зручний тир. Одне слово, Вася Нечипорук вдоволений успіхами свого загону. Але ж якої думки про нього колгоспники? Засвітилось-засяяло обличчя секретаря Ілляшівського парткому Петра Назаровича Мазура — у відповідь на це запитання:

М а й с т р и

Проводити конкурси професійної майстерності серед студентських будівельних загонів області стало вже доброю традицією.

А цьогорічний конкурс видався особливим. Адже приурочувався ювілею — двадцятиріччю обласного студентського загону. Кращі муляри посланці із двадцяти одного трудового колективу, зібрані в той день у місті Тульчині на базі МПМК-19.

Саме тут конкурс проходив не вперше, отже, враховуючи недоліки минулих років, керівники будівельної організації подбали, щоб будзагонівський огляд пройшов організовано і злагоджено, із застосуванням прогресивних методів у роботі. Склад учасників, як ніколи, був інтернаціональним. Пліч-о-пліч з радянськими студентами працювали посланці Куби, Ефіопії, Колумбії, Чаду. Два дні учасники вели трудову

суперечку за право носити звання кращого за професією.

Навіть надмірна спека не завадила високим результатам. Виробіток на одного учасника конкурсу перевищив планову норму на десять процентів. Якість же виконаних робіт оцінена на «відмінно».

При підбитті підсумків змагання журі врахувало не тільки виробничі показники: якість робіт, дотримання правил техніки безпеки, організація робочого місця, Бралося до уваги і суспільно-політична діяльність загонів.

Насиченою була культурна програма. Весело пройшла дискотека в залі кафе МПМК-19. Надовго залишається в пам'яті учасників конкурсу і відвідини краєзнавчого музею в селі Гиманівка та музею Суворова.

І ось нарешті стають відомими підсумки, визначаються переможці. Знамен-

но, що ними стають представники політехнічного інституту.

Перше місце — у загочі «Квазар», зокрема ланки у складі Анатолія Шевчука і Леоніда Мазуренка. Друге місце за загоним «Ритм» (найкращі результати тут у Михайла Рибешка і Олександра Токарського). Третє — в Олександра Шербатюка і Олександра Конаса — бійців загону «Енергетик».

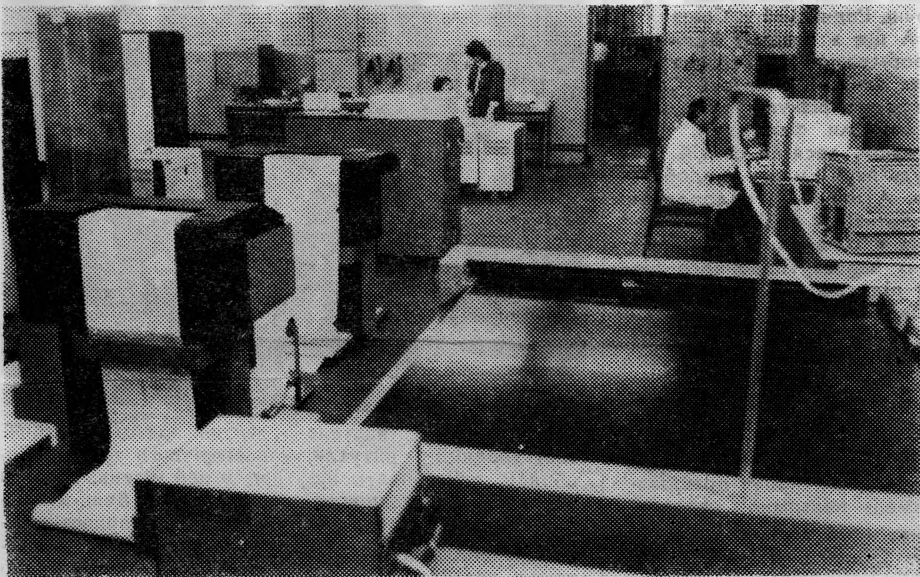
Роз'їхалися студзагонівці, захопивши з собою спогади про цікаві і разом з тим напружені дні боротьби за першість у майстерності, бо для кожного конкурс став хорошою школою виховання. Він ще раз підтвердив, що студентські загони у змозі виконувати завдання, поставлені перед ними.

О. РЕЗНИК,
головний інженер обласного штабу студзагонів.

Обчислювальний центр нашого інституту оснащений потужною ЕОМ серії ЕС 1055 М. Цей знімок переносить вас

у зал зовнішньої пам'яті електронно-обчислювальної машини.

Фото Р. КУТЬКОВА.

(Поч. на 1 стор.)

— Якщо ви за два місяці викладете цегляні дошки, зацементуєте проходи, виженете фронтони, змонтуєте жолоби, то ми вам будемо сердечно дякувати...

Не вірили, що хлопці вло-раються з таким великим обсягом роботи, а вже через місяць Василеві довелося бити тривогу — за тиждень не буде до чого рук прикласти. Мусили ділити бригаду на ланки й возити на будівельні об'єкти інших сіл.

Смутніло обличчя Саші Янченка, коли він слухав ці радісні рапорти. Відкликав убик і Нечипорук, і Оленюка, говорив їм щось жорстке, не дуже приємне — очевидно, знаходив у їхній роботі недоліки, непримітні для кореспондентського ока, адже й сам не раз носив студбудівську штурмовку, знає найтонші нюанси їхньої діяльності.

— Боюсь благодушшия, — ділився Сашко своїми гризотами. — Працюють вони добре, але ж ідемо не тільки для цього. Ми мусимо тут за літо пожвавити комсомольську роботу, а саме ця сторона не на висоті. Мусили б хлопці виступити з концертами художньої самодіяльності, а не виступи-

ли. Кажуть — нема серед нас артистів. А я вважаю, що нема бажання. Отже, недопрацюють, ждуть, щоб їх підкривували, а вони — майбутні командири виробництва, мусять самі се-

бе підкривувати, самі дбати про свою активність. І це дуже важливо, цього ми не маємо права випускати з уваги.

— Однак літо закінчується, а з ним закінчується і третій, трудовий семестр. Можна вже робити деякі підсумки?

— Звичайно. Цього літа ми вперше створили спеціалізований загін автомобілістів, в розпорядженні якого було вісім вантажних машин, що працювали в системі агроконвейєра по за-

безпеченню міста Вінниці овочами. Сільськогосподарські загони працювали в полі, спеціалізований перевозив до міста зібрану ними продукцію, а учні кооперативного технікуму її прода-

вали. Чудовий приклад студентської взаємодії! Почали ми відроджувати традицію інтернаціональних загонів. Скажімо, в Козятинському районі трудився радянський — кубинський колектив на чолі з командиром Олегом Павловським і комісаром Сервантесом Маден Г'усе-ном. Працювали в атмосфері виняткової злагодженості й дружби, що переконує нас у тому, що треба цим шляхом йти й далі. Нинішнього літа в наших загонах працювали п'ятдесят

с учнів — іноземців різних загонів. Зокрема, Олександр Янченко вважає ті, на чолі яких стояли Василь Захаров, Федір Окайомов, Віктор Мазур, Анатолій Бендас, Олександр Заболотний, Василь Нечипорук, Василь Оленюк. — Це справжні лідери, які уже багато вміють, випрацювали в собі непогані якості керівників, не бояться і не уникають труднощів і складних завдань. На жаль, не можна похвалитись, що з підбором командирських кадрів у нас повний порядок. Якщо в трудові загони рядових бійців хоч відбавляй, то командирами йти не хочуть. Це трудно, клопітно, дуже відповідально. А завдання комсомолу в тому й полягає, щоб виховувати почуття високої відповідальності, більше того — навіть любов до цього почуття, адже інженер мусить готувати себе до командирства, бо якщо в нього нема лідерської жилки, то матиме клопіт на виробництві, а, вірніше, виробництво матиме гіркий клопіт з таким інженером. Тому вважаю, що відбором командирів будівельних загонів повинен займатись не тільки комсомол, а й студентська профспілка, бо прагнення до лідерства повинно

ЛЮДИ НАУКИ

СКЛАДНІСТЬ і точність машин, кількість деталей у них постійно зростають, а час на їх проектування повинен зменшуватись. Ось і залучають конструктори собі в помічники графопобудовники, ЕОМ, дисплеї, друкарські пристрої. Ця складна техніка, об'єднана в систему, са-

ння розвиваються тепер настільки швидко, що інженери, конструктори, керівники підприємств відчувають «інформаційний голод» у цій галузі.

І от з метою ширшого впровадження нових ідей, розробок, нових досягнень у системі автоматизованого проектування, у Вінниці недавно

САПР — ЦЕ ПЕРСПЕКТИВНО

ма може спроектувати вироби, намалювати бездоганне креслення, підказати конструктору найбільш вдалий варіант, розпечатати документацію — хіба, що олівці вона підстругати не вміє, тому що олівець тепер потрібен: «електронне» креслення можна побачити на екрані дисплея, а графопобудовник перенесе його на папір. Засоби і методи автоматизованого проектува-

проведено республіканську конференцію, присвячену проблемам САПР. За три дні роботи конференції її учасники прослухали близько ста доповідей, ознайомилися з новими розробками кафедр автоматизації проектування нашого інституту. Відтепер такі конференції вирішено проводити щорічно.

М. ЧОРНИЙ,
молодший науковий співробітник.

ВІДЗНАКА ЗА ТВОРЧІСТЬ

ПА РАХУНКУ асистента кафедри електронних станцій нашого інституту О. Кобилянського чимало раціоналізаторських пропозицій. Хоча стаж його роботи — всього п'ять років, із 27 заявок на винаходи, поданих науковцем, дванадцять вже одержали позитивні рішення. А шість ідей удостоїлись авторських свідоцтв. Нещодавно О. Кобилянського нагороджено знаком «Кращий молодий раціоналізатор УРСР».

— Це — не перше визнання молодого науковця. Минулого року він зайняв другі місця на

обласних конкурсах раціоналізаторів та науково-технічного товариства енергетики і електротехнічної промисловості.

Роботи молодого науковця стосуються різноманітних проблем. Вони спрямовані на вдосконалення способів і приладів діагностики стану ізоляції електроустановок. Слід підкреслити, що результати досліджень знайшли своє застосування на Дністровській гідроелектростанції, у виробничих об'єднаннях «Вінницяенерго», «Термінал».

С. МАР'ЯНЧУК.

МАГІЯ ЧИСЕЛ

Кожен із нас, хоч не всі в цьому зізнаються, має свою улюблену цифру, своє число, якому надає особливого значення. Кожен із нас також рубіж чергового десятиліття у власній біографії стрічає з особливим настроєм і переконанням, що це, мовляв, починається новий етап життя, хоча, зазвичай, ніякої логіки в тому нема.

Та є числа, котрі користуються винятковою популярністю серед усіх. «Що тобі, три рази повторити?» — мовимо до неслухняної дитини. А хіба гірше було б — «чотири рази»? Однак говоримо «три», «Рахую до трьох, тоді...», — говоримо в іншому випадку. Чому?

Кожен народ уже від своєї праісторії має власні «щасливі» і «нещасливі» числа, які вважалися наче магичними. Особливо поширені в людській культурі цифри 3, 7, 13.

Скільки найбільших небесних тіл спостерігали люди вже у сиву давнину? Сім: Місяць, Сонце, далі Меркурій, Венера, Марс, Юпітер, Сатурн. Так само і сім зірок Великого Вяза і сім — Малою, сім Плеяд, сім головних зірок Орiona. Найближчий наш сусід Місяць приблизно кожних сім днів уходить в нову фазу. Саме ці факти, ці спостереження призвели до того, що сімка заслужила особливої уваги. Існувало вірування, ніби це число відіграє якусь дуже істотну роль в будові і функціонуванні космосу. Так поступово цифра 7 переходить і на інші поняття, стає магичною. Наші предки прагнуть «упорядкувати» до сімки цілий ряд явищ. Погляди такого характеру з'явилися найперше, очевидно, в Месопотамії та Єгипті, звідти розповсюдились по всьому Близькому Сходу, дістались до греків та римлян, а з їхнім посередництвом — до народів усієї Європи. Протягом тієї мандрівки крізь століття і країни погляди ці множилися і розросталися. Не забуваємо їх і ми, люди ХХ ст. А ми ж знаємо добре, що планет не 7, а 9 (і то не враховуючи Місяця та Сонця). Знаємо, що з фазами Місяця справа нуді складніша, аніж приблизний розподіл на сім днів.

І, незважаючи на це, в нашій уяві триває якась слабкість до сімки. Це тому, що певні асоціації глибоко вкоренилися, обросли різноманітною символікою. Змінилися політичні і суспільні структури, небувало розвинулася наука й техніка, та в багатьох галузях нашого з вами життя правдива спадщина успішно процвітає.

Від дуже давніх часів семітські народи, особливо в Палестині та Месопотамії, користувалися поділом тижня на сім днів. Птолемеєм ділив людське життя на сім періодів, над кожним з яких «шефствувала» одна з семи відомих тоді планет. Протягом перших чотирьох років дитина ніби перебуває під впливом Місяця. Вона швидко міняє своє обличчя, органи її тіла ще недосконалі, розум нерозвинений. Це все один з найбільших астрономів старовини пояснював не постійністю місячних сил. Над другим періодом — від 5 до 14 років — панує Меркурій. Це він формує фізичний і духовний скелет дитини, засіває зародки знань, розвиває молодий розум. Період від 15 до 22 років належить до планети Венера і характерний схильністю до кохання без звагу, сліпим прямуюванням уперед. Четвертий період — і разом з тим перший період чоловічого життя — тягнеться від 23 до 41 років. Це як би сонячна верхівка людського існування, і Сонце її освітлює своїм патрунуванням.

А. ПЕТРЕНКО.

Редактор

В. ІВЧЕНКО,

А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.